

længe de ingen lovgivende Myndighed fik i de fælles Anliggender, og herom er der vist ingen Tale. Det næste Stadium eller, om man vil, det 3die vil upaatsvivelig igjen komme over paa Fællesudviklingens Gebeet, og det er det Naturlige, det kan skee paa Maader, som, for at kunne gennemføres hurtigt, ikke engang kræve, at § 100 i Grundloven forud ophæves. Lader os forudsætte, at Regjeringen gif den Bei, at den forelagde os, og ligesaa Stænderforsamlingerne, et Forlangende, om hver for sig at udnævne et vist Antal Mænd i passende Forhold til Landsdelene, for at enes med Regjeringen om de Lovforslag, som skulle blive Gjenstand for Behandling, naar en Fællesforsatning engang laa for, skulde da denne Bei være saa forkastelig, skulde vi være misfornøiede over, at Regjeringen skabte saadanne Organer? Jeg troer det ikke; jeg troer, at enhver Mand med simpel foffelig Sans vil sige: det er den naturlige Bei at gaae, det Andet vil være at sætte Tingen paa Struer. Lader os tænke, i hvilken Forlegenhed vi vilde være, naar vi her fik et Forslag til en Fællesforsatning, uden at vi vidste, hvorledes dette Forslag vilde finde Anklang hos de forskjellige Befolkninger; vilde vi ikke være i en meget stor Forlegenhed, dersom vi ville tilkjende andre Dele af Monarchiets Befolkning den samme Ret og Frihed som os? Man har sagt her, at det vilde være paa Frihedens Beforsning, om vi voterede denne Lov forud. Det forekommer mig, at det vilde være paa Frihedens Beforsning, om vi fik en Fællesforsatning, der skulde gjælde for hele Monarchiet, ind under vor lovgivende Myndighed, førend vi havde mindste Idee om, hvorledes den paa andre Steder kunde finde Gylldighed. (Hør!). Det synes, at, naar vi overveie alt dette, saa have vi i en væsentlig Grad bortviist den Nytte, vi skulle have af denne Levning af en Toldgrændse som politisk Begrændsning; vi komme altsaa atter tilbage til alene at betragte den som en Toldbegrændsning, men derfra skulde vi aldrig være komne. Eaa snart vi betragte den som en Toldbegrændsning, saa troer jeg, — til Trods for hvad den ærede Ordfører fra Begyndelsen sagde, — at en Toldgrændse midt i et Land,

som har de samme Toldsatser, er en Indsnævring af Frihandelen, og det vilde især sees, naar vi consequent forfulgte det samme Princip, og satte en saadan Toldbegrændsning udenfor enhver By eller ved hver anden og tredie Mill, hvor der er en Bom. Det ærede Medlem har sagt: men er ikke Frihandelsystemet antaget i England og Holland, og have de dog ikke en Toldbegrændsning; men er der bragt Offre fra Befolkningen for at faae den samme Toldsat paa begge Steder? Den ærede Formand for Udvalget har givet en Forklaring, som jeg ikke kan nægte er heldig, men som ogsaa indeholder mere en politisk Tanke end en virkelig Tanke, hentet alene fra Handelen og de commercielle Forhold. Han har sagt, kan Regjeringen da ikke satte, behøver jeg at sige den, at den kan benytte Loven paa den Maade, at den indfører disse Toldsatser indtil Eideren, og lader Holsteen blive, som det er, indtil vi komme til at behandle denne Sag engang igjen. Men hvad er det saa, vi gjøre? Idet vi gaae denne Bei, antage vi en Lov for Slesvig-Danmark, og da forstaaer jeg, hvorfor der er kommet et Gypfen i Tullen, det er for at have den Fornøielse dog engang at antage en Lov for Slesvig-Danmark, og i Modsetsning til dette forlanger Ingen at have nogen Incorporation. Men det er dog et stort Bovespil for en saa lille Fornøielse; thi det bliver ikke en Lov for Slesvig-Danmark, dersom den souveraine Konge siger: Nei, den skal kun gjælde for Danmark, jeg vil følge Eders Villie, I ønske disse Toldsatser, og I skulle faae dem; men Slesvig skal ikke have dem. Det er umuligt, siger man; ja, man har tidligere hentet Umulighedsgrunde fra det finantistelle Spørgsmaal, man sagde, vi bevilge ikke Penge til en saadan Toldbegrændsning, men, om Kongen bevilger Pengene for Slesvig og stiller Toldgrændsen op, saa kommer dette Spørgsmaal slet ikke til at foreligge os. Der vilde Mange have sagt første Gang, de faae Regjeringens Forslag i denne Sag, at de Indvænger, som ere fremkomne imod det, og de Vanskeligheder, det har stødt paa, vare umulige; der vilde Mange have sagt, da vi begyndte vor Sammenkomst iaar, det vil være en Umulighed, at Sager, som føre til at bringe Gen-